

БОРБА®

Цар Борис III (1918-1943)

Бремето на властта

„Политиката не е наука, а изкуство“ – така повелително цар Фердинанд неведнъж припомня гумите на германския канцлер Бисмарк пред престолонаследника Борис и другия си син княз Кирил Преславски. Поел властта през есента на 1918 г., цар Борис III веднага осъзнава тяхната поука. Коронясват го с дължимите почести, но след принудителното слизане от престола на неговия баща, чието име и до днес е свързва с вината за двата национални погрома след Междусъюзническата и Първата световна война. Княз Борис Търновски получава короната заедно с едно обременяващо наследство.

Роденият през 1894 г. монарх поема властта, когато разклатеният държавен кораб засяда в плитчините на една дълбока политическа, стопанска и духовна криза. Плачевното състояние на България се отразява силно върху политическите виждания, управленческото поведение и характера на мла-

дия владетел. Непосредствено след войната той трябва да отстоява съществуването си в присъствието на две политически сили с непоклатими републикански убеждения – управляващия Зеделски съюз на Стамбулски и комунистическата партия.

Борис III приема властта като бreme и до края на своето царуване и на живота си никога не изпитва насладата на славолюбието, така характерно за неговия баща. Наследникът на трона е крайно предпазлив и не влиза в открити противоборства. Затвореният характер на цар Борис III го тласка към политическата игра, дипломатичните ходове и най-вече – към отказ от показност, от която прелива участието на Фердинанд I в политическия живот на България. Борис III умело продължава да стои в сянка, но постепенно се стреми да осъществи своята представа за „народен“ цар.

Продължава на втора вътрешна корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 65, број 3

Книжка двеста двадесет и четвърта

Септември 2016

Политика, масова култура и индивидуално съзнание

Най-големите изследователи на българската национална душа и съзнание, като Иван Хаджийски, Димитър Маринов, Владимир Свинтила, Гео Милев, използват народопсихологията като метод, за да отговорят на въпроса що е туй нещо „българин”. От тях знаем, научно обосновано и философски, че българинът от старо време обича сдруженията. Родовата и селската община, военното опълчение, ханската орда, заругата, еснафтът и манифактурата, колективизацията в по-ново време. Примерите за пробудено национално съзнание и напълно осъзнати обществени личности са изключения. Когато такива се раждат, народът ги запомня, още повече, че тези личности умират винаги като мъченици в името на смела духовна и обществена кауза. Това са просветени умове, непринадлежащи на себе си. Техният живот е цялото, общността, Църквата, България, на които са отдадени тялом и духом.

В тежки дни на обществена и духовна безпътница не народът, а личностите са тези, които чертаят неотъпканите пътища на промяната. Ярките, осъзнатите личности са ненавиждани от властта и малодушието. Народът не може и не създава ценности. Народът само поддържа една вкоренена от етиката и традициите нравствена система. Осъзнатата, ерудирана и духовно просветена личност създава ценностите. Народът може да ги възприеме или не. Това е съзряване, пробуждане. България, която се ражда през Средновековието, почти не познава подобни личности. Изключения са имената на владетелите, които проявяват сила и мъдрост. Но има епоха, наречена от предците ни Възраждане. Епоха, в която ценностите се преосмислят, създават се нови духовни стойности, категории като лична свобода и неприкосновеност, като култура, изразена в писмена традиция, християнство и изкуство. Време на всеобщ кипнеж към по-съвършеното, възвишеното, истинското.

Примерите сами се натрапват. България преди два века. България сега. Плеядата осъзнати личности на Възраждането. И нова България, посткомунистическа и демократична България, оставена сама на себе си, България без личности, без мъченици.

Отказът от творческо усилие, от саможертва, от блясък не може да не се изроди в имитация. Имитация на любов, на култура, на лидерство, на държавност. Това, което днес се нарича обществен живот, е просто едно копие на създаденото от предците. Грозна и отблъскваща имитация, защото институциите, лидерите, целият обществен живот е без съдържание, без дух, без перспективи. Това, което изградиха посткомунистическите партийни лидери, неокомунистическите функционери, е една гротеска на държава. Държава на масовото съзнание, на консумиращия индивид гледен за зрелища, а не за идеи. След пагането на комунизма посткомунистическата номенклатура само обърна боята, смени идеологическия курс, реториката бе заменена с тази за европейска идентичност и демократични отношения. Толкова. Остана имитацията. Грозната картина на едно безперспективно обществено битие, което властта хвърли в лапите на икономически по-силните компании. Важното е да се консумират утвърдени продукти и стандарти, не да се създават оригинални решения. Компаниите и фирмите произвеждат продукти за масова консумация, технологиите изкушават с нововъведения и лъскави играчки. Обществото бе приучено да работи повече, за да има пари за консумация на стоки. Пазарът и потреблението – това е новата световна философия. Всичко е ориентирано към парите и техните икономически еквиваленти.

Бива ли нашите управленци да странят от световните процеси?! В тази нова след пагането на комунизма обстановка най-бързо реагираха вчерашните комунисти и служители на бившата ДС. Най-големите комунисти станаха най-върлите отрицатели на комунизма. Докато държаха речи в Народното събрание, собствеността мина в „правилните ръце“, държавните пари – сметени и събрани чрез фалирани банки – също. Парите на европейските фондове се усвояват от същата посткомунистическа номенклатура, децата и роднините на бившите партийни величия, комсомолците и служителите на ДС. Народът се храни с обещания, с надежди и страхове, със скандали. Политиката се върти около това кой и как да разпределя парите. Нищо ново под слънцето.

Ново има. Това е отрицанието. Отрекохме комунизма, но не и неговите колективни форми на живот. Старите връзки между сътрудниците на ДС са живи и работят. За притежателите им, разбира се, не за държавата. Държавата е една имитация, тя е абстракция, докато връзките и контактите са всичко. Тогава?! „Какво значи тук някаква си личност“?! Това е мотото на българската уродлива система. Всичко трябва да бъде подчинено на колективната система. На партията майка, на управляващата в момента партия, без значение коя. Партиите имат един произход след 1989 г. В посткомунистическа България остана да живее малкият човек, масовият човек. Обгрижван от партията майка, от социалната и избирателната система, от образованието, или по-скоро от неговата липса. Осъзнатата личност отсъства в България, има ерудирани личности и българска интелигенция, скрити зад университетски стени и сигурни заплати. Растящият брой на телевизиите показва едно и също – колективния живот на българина, колективното оцеляване, водено от една арогантна управляваща каста (орда). Масови желаниа за притежание, масови усещания и още по-масови зрелища (с колективно участие на българи и цигани например), масови извращения, масова коруп-

ция, повсеместна неграмотност и идиотизъм. Това е посткомунистическа България – една държава на масата, която се зове българи. Маса, обслужвана от една масова култура, образование и здравеопазване, в които основно средство за постигане на някакъв желан качествен резултат е рушветът, другото е имитация, раздаване на заплати, предписания и бумажина. Бюрократизъм. България на бюро. Новата мода е работата на бюро, това показва повишен социален статус, изразен в четирицифрена заплата. Масови суеверия. Масови побоища и катастрофи на пътя. Масово незачитане на закона. Чалга и групи масови клубове за прекарване на свободното време. Загружна и колективна почивка на море или планина.

Колективизация – това е живот в несъзнаваното, неосъзнатото. Потребностите в един масов, колективен живот са много опростени. Консумираш готовите продукти, нищо не създаваш, не мислиш – за това има политика и политически субекти. Масата само консумира готовите продукти и технологии, които ѝ подхвърлят чрез рекламата. Масата се идентифицира с колективните форми на живот, с националните символи – име, история, традиции. Изкуството и културата, създадени от широки, индивидуални умове и осъзнати личности, са неразбираеми за масовото съзнание. Масовото съзнание не се схваща рефлексивно, а праволинейно, честолюбиво. Затова има нужда и се храни от митове. От клюки, скандали и зрелища. Масата се управлява с митове. Като мита за изграждането на светлото бъдеще например. Като царя – спасител на народа, например. Днес на мода е нов мит, митът за лидера с твърда ръка, блюстител на закона, националистът, произлязъл от старата система, често с ДС досие, но днес минал през катарзиса на властта и колективната система за безотговорност, се представя в нова роля – като гонител на комунисти и корумпирани.

Въпросът беше за просветените личности – търсете ги в манастири или библиотеки. Събудената, напълно осъзната личност е самотник в това съвремие на колективни форми на живот. Тя има собствен път и гласът ѝ не се чува сред масовия шум. ХХI век е цивилизация на бърборенето. На приказването. На масовите психози и неврози. Всички политически системи се борят и отричат ролята на личността. Личността без комплекси, без заблуди, без опори в народа като двигател и носител на ценности. Личността е разпъвана, низвергната, компрометирана, задушавана физически. Осъзнатата личност е творец, тя няма нищо общо с хорските суеверия, надежди и страхове. Тя е напълно пробудена и развита, образована и изтънчена и всичките ѝ дейности са насочени към събуждането на дремещите творчески сили. Осъзнатата личност е демиург. Тя се изгражда в най-сурова битка със себе си и с комплексите на обществото, с които влиза в битка. Днешната профанизация на политиката и обществения живот няма нужда от личности. Властта не се интересува от идеи. Самотният път на авторитет и държавник влиза в противоречие с колективното вземане на решения. До следващата криза, която предстои. Която ще размести всички пластове. Кризата на колективната система и колективната глупост. Кризата на изчерпаното доверие.

Д-р Венелин Бараков, историк

Егвин Сугарев

Това е въпрос, който поне в България е способен да раздели всяка дясна аудитория. Все още обаче относително малко са тези, които са способни да заявят: не, не ни е нужен, защото е отживял времето си.

Всеки седесар е по условие антикомунист (тези, които по една или друга причина напуснаха СДС и основаха нови партии, може и вече да не са, но старателно избягват тази тема). Нещо повече – всеки нормален човек е антикомунист. Защото не е нормално да харесваш една политическа практика, която винаги е била упражнявана с терор и лицемерие и която е причинила най-мощния геноцид в историята на човечеството.

В по-широк смисъл комунизмът е антитеза на свободата, а тя е върховното човешко благо. Тези към 50% от българите, които днес въздишат по времената на Тодор Живков, просто не са дорасли до съзнанието за собствената си свобода – не са станали граждани, а са си останали поданици, чакащи малодушно някой друг (и най-вече държавата) да им реши проблемите.

Във всички дебати противниците на антикомунизма вменят железния на пръв поглед аргумент: комунизмът е минало, което няма да се върне.

Българският преход към демокрация е приключил, прочее трябва да гледаме към бъдещето (и ако е възможно, да решим това бъдеще всички заедно, без конфронтация помежду си). **Тази теза е стопроцентова лъжа**, която обаче трябва да бъде внимателно осмислена и осъзната:

Първо, преходът не е приключил, защото той означава не само промяна на политическите реалии, но и промяна в общественото съзнание. Точно тази промяна липсва и точно тази липса пречи на България повече от всичко друго. Доказателство: споменатите 50%, които бленуват по Тодор Живков. Също: **крехкото**

Нужен ли е още антикомунизмът?

гражданско общество и самочувствие. Също: **липсата на средна класа**, която вече съществува като имотно обособен слой, но не се е осъзнала като такава и продължава да мисли бъдещето си в катастрофични измерения. **Преходът ще приключи тогава, когато болшинството българи осъзнаят, че пътят, по който върви страната им, е смислен и перспективен; и когато разберат, че общественото битие пряко зависи от тяхната лична инициативност и отговорност.**

Второ, ако комунизмът си е отишъл завинаги като годна за възкресение политическа система, то неговият манталитет е още жив и непрекъснато доказва себе си чрез рецидивни, вменени в самата плът на политическото. В някаква степен това важи за всички страни в преход, но особено за България, в която най-ярката характеристика на комунизма беше простацината на неговите носители.

Тази простация още е налице – и няма как да не е, при положение че само у нас комунистическата партия успя да просъществува базисно нереформирана – и въпреки тази й нереформираност днес е първата политическа сила. Рецидивите са безброй: лидерът на БСП смята 9 септември за нормална дата; нейният президент бие всички рекорди по коленопреклонни посещения при Путин; възстановяват се паметници на Георги Димитров и се строят нови такива на Тодор Живков; говори се за спиране на приватизацията, за ограничаване на частния сектор, за държавен контрол над икономиката и прочее.

Трето, ако комунизмът е минало, то страниците от това минало още не са прочетени. Ние не знаем например как и защо бе натрупан външният дълг, как и с какви пари се създадох икономическите групировки в зората на прехода, какво стана с външнотърговските дружества и още много неща. **Не знаем дори това, което вече навсякъде се знае: кой е участвал в репресивния апарат на комунистическата държава.** Това минало

не е превърнато в институционализирана истина, не е минало през признанието и покаянието – което е и единственият път, по който натрупаното зло може да се превърне в история. **И именно поради това е не само нужен, но и насъщен антикомунизмът – като памет и нравствена мяра, като очертаване на граница, която не трябва да се прекрочва, като присъда над рецидиви от непрочетеното минало и обществена нетърпимост към тях.**

Без него ние просто не бихме разпознавали тези рецидиви, не бихме могли да ги идентифицираме зад многообразните им маски.

И накрая: не е вярно, че раковите образвания на комунизма нямат виталност, че сме имунизирани спрямо тази напаст. Национализмът например е точно това. Упованието в силната ръка – също. И когато някой ни съветва да се откажем от част от гражданските си права, за да можела държавата да се пребори с престъпността; когато някой твърди, че програма на неговата партия можели да бъдат само възванията на лидера ѝ; когато се акцентира прекалено силно върху идеята за „силна България“ и върху думичките ред и сигурност, би трябвало да бъдем нащрек.

Тази песен вече сме я чували през миналия век, и то пъта на два гласа: и от фашисти, и от комунисти.

Най-проблематичният въпрос за антикомунизма обаче е свързан с неговия потенциал като обединяваща идея, която може да бъде актуална и продуктивна в днешното политическо битие.

Винаги трябва да се помни, че от началото на прехода чак до 1997 именно това бе спойката, която сплотяваше демократично мислещите българи и правеше възможно съществуването на СДС. Дотогава това бе достатъчно, но днес вече не е. Поради една много проста причина: с приватизацията и интеграцията ни в НАТО отпаднаха и последните шансове за реална комунистическа реставрация. Поради което хората вече избират не между комунизъм и антикомунизъм, а между лявото и дясното, между предлаганите от тях модели – съобразно собствения си интерес и житейска философия.

Честа заблуда е, че между тези алтернативни двойки има покритие. Всъщност има такова

поради специфичната историческа ситуация у нас, но в глобален аспект не е така. Лявото не е непременно комунистическо – и не е задължително дясното да се интересува прекалено много от антикомунизма. Това, което го превръща в необходимост у нас, е уродливостта на българския преход, неспособността ни да направим искрен и окончателен прочит на миналото, както и фактът, че нерестформираната левица използва рецидивите на комунизма, за да гарантира своето единство и своите електорални опори. Поради което антикомунизмът няма как да бъде пратен в музея – и това важи за всяка дясна партия. В същото време вече е отминал моментът, в който той е самодостатъчен – вече няма как да бъде използван като пълноценна политическа идентификация, а някогашните призови от рода на „Долу БКП!“ просто не работят.

И така: какво да правим с антикомунизма? Най-мъдро би било да го съхраним като памет и нравствена мяра, но в същото време да го преактуализираме, да го преосмислим като работещо политическо понятие. Да спрем да го съотнасяме само и единствено към миналото, а да провидим неговата актуалност именно в днешния ден. Да го разширим и задълбочим, търсейки неговите мирогледни и народопсихологически проекции.

Да му дадем нова дефиниция – като еквивалент на свободата, като характеристика на този, който не се оставя да бъде командван и направляван, не чака друг да му решава проблемите и иска да бъде не поданик, а гражданин. **Антикомунистът просто знае, че обществото е не машина, а организъм, че този организъм се развива по свои вътрешни закони и хармонии, чиято мярка е личността, а не масата – и че спрямо този организъм всяка външна намеса е недопустима.**

И още: че е субект, а не обект на властта. Че без неговата лична инициатива и отговорност нормалната държава е невъзможна; че без тях е възможна само една държава – комунистическата. И затова е необходим антикомунизмът – и като визия, и като философия, и като реален фактор в мисленето на политически активния българин.

Сп. „Диалог“ (Дискусионен клуб)

За онези, които са против антикомунизма

За огромното мнозинство от хора по света няма нищо по-естествено от това да заклемиш (хитлеро-)фашизма, да го обявиш за антихуманна идеология, чиято реализация е унищожила физически (често по особено мъчителен начин) милиони хора и е донесла неописуеми страдания на огромен брой други. Човек може спокойно да декларира една недвусмислено антифашистка позиция, без да се опасява, че някой ще го обвини в „негативизъм“ или „конфронтационност“, в „пропагандност“, „агресивност“ или не знам какво друго. В това няма нищо изненадващо – фашизмът е ЗЛО (от гигантски мащаби) и това е толкова безспорно, че не би имало никакъв резон да обвиниш някого, че е против фашизма.

Това, че при доста много хора не се наблюдава същото отношение към (анти)комунизма, намирам за истински парадоксално, като се има предвид, че **комунизмът и фашизмът са по същество съвсем еднакви явления**. И при двете налице са тоталитарни диктатури, мощни репресивни апарати, пълна липса на граждански права и свободи, физическо унищожение на онези, които режимът прецени (със или без основание), че представляват заплаха за него. Тук бързам да добавя, че въпреки че **комунизмът и фашизмът в качествено отношение са идентични**, в количествено отношение комунизмът с лекота слага фашизма в малкия си джоб. Най-ясният пример в това отношение е броят на хората, които са загинали като пряк резултат от репресивните действия на всеки от двата режима (а не например като военновременни жертви). **Само в бившия СССР невоенните жертви на режима се изчисляват на поне 80 милиона души**, а можем да си представим до какви невъобразими висини ще стигне това число, ако прибавим и жертвите на другите комунистически режими по света (Китай например). **Жертвите на фашизма – както и да ги изчисляваме – са значително по-малко (вероятно десетки пъти по-малко)**. Комунизмът също така значително „превъзхожда“

фашизма и по отношение на дългосрочните поражения, които нанася на масовото съзнание на хората – ние сме живи свидетели на това как много читави, работливи, свободолюбиви и почтени нации бяха напълно опропаствени като манталитет и психология. Най-ярки примери в това отношение са нациите, които бяха разделени – като германската и корейската, защото те по особено ясен начин демонстрират разрушителните последствия на няколко десетилетия комунизъм, но съвсем същите са налице и навсякъде другаде, където е имало комунизъм. Хората са апатични и пасивни, загубили са всякаква инициативност и всякаква мотивация за личностно развитие, загубили са дори уменията да взимат решения и да поемат отговорност за личните си дела. **Но онова, което според мен е дори по-страшно – след няколко десетилетия комунизъм хората са останали без каквато и да било ценностна система и сега не умеят да боравят дори и с основни морални и етични категории като добро и лошо, почтено и непочтено, коректно и некоректно** и пр. Германската нация успя в рамките на 10-15 години да се отърси от последствията на фашизма. Колко време ще е нужно да се преборим с последствията на комунизма въобще не е ясно, макар че е напълно ясно, че 10-15 години далеч не са достатъчни и най-вероятно няколко поколения ще трябва да се сменят, преди да стане това.

В светлината на изложеното дотук е изумително, че има толкова хора, които са готови да заклеят фашизма, но не и комунизма и които са готови да определят антикомунизма като „негативен“, „конфронтационен“ и пр. Как да си обясним този наистина парадоксален факт? Човешката психика е сложно и многообразно нещо, затова и би било неправилно да търсим еднозначно обяснение, което ще е валидно за всички хора с подобна позиция. Мнението ми е, че става дума основно за три категории от хора (като не забравяме, че са възможни комбинации, нюанси и преливания между тях). При една сравнително малобройна

категория индивиди подобна позиция може да се обясни с пълната липса на способност за мислене и на способност за преценка на обективни факти – такива например са хората, които величаят Сталин, най-масовия убиец в историята на човечеството. Също сравнително малобройна е и категорията на индивидите, които са напълно наясно с нечовешката същност на комунизма, но не са готови да го признаят – такива например са хората, които са били преки участници в осъществяването на репресивните действия на режима. Това са по същество много лоши хора – хора с огромен морален дефицит. Техният отказ да заклеймят комунизма е чиста демагогия. Третата категория хора е значително по-голяма. Те не са непременно глупави (като първата категория), нито са дълбоко неморални (като втората), но са били повече или по-малко свързани с комунистическия режим и са се ползвали от неговите облаги. При тях неже-

ланието да провидят престъпната същност на комунизма е резултат на действието на един чисто защитен подсъзнателен психологически механизъм – те не могат да признаят дори и на себе си, че комунизмът е неимоверно зло, съпоставимо само и единствено с фашизма, защото това ще ги направи повече или по-малко съучастници на неговите престъпления и ще ги обрече на едно неизразимо чувство на лична вина. С такава вина много трудно се живее и подсъзнанието намира ефективни превантивни механизми. Мнението ми е, че докато към първите две категории трябва да проявяваме пълна нетърпимост и не можем да правим никакви компромиси, то към третата категория би трябвало да подходим с разбиране и толерантност: не на последно място защото за тях въпросът за (анти)комунизма е източник на скрит вътрешен конфликт, от който няма лесен изход.

Христо Московски, Австралия

Уважаеми читатели,

Получиха се много писма и дискусиата за антикомунизма ще продължи и в следващите броеве на Диалог, но за съжаление, макар че по телефона ми се обадиха няколко души, които твърдяха, че комунизмът не бил толкова лошо нещо, нито един от тях не пожела да напише мнението си, да го публикува и да го обсъди публично.

Все пак дискусиата не е за това дали комунизмът е престъпен. Такава дискусия няма, както няма дискусия, че нацизмът е престъпен. Комунизмът е престъпен и това не е въпрос на лично мнение, а не знание или незнание, не приемане или на отказ да се приеме историческата истина. Равносметката от комунизма в световен план е зловеща – 112 милиона са само убитите. **Тук не влизат оживелите след изтезания, преследвания и репресии,** нито близките на тези хора, нито пък тези, които преждевременно са си отишли от болести и тормоз. **Да се махне с ръка пред тези факти е неморално и цинично.** Навсякъде след себе си комунизмът остави

стопанска разруха, всички помним празните магазини, вечните опашки за елементарни неща, вечния недостиг на всичко, абсурдът да чакаш 20 години да ти дойде ред да си купиш лека кола и пр.

Реалният социализъм, в който живеехме, беше низ от абсурди и можеше да бъде крепен само с помощта на милиционерщина и репресии. И днес, години след като сам се разпадна от собствения си абсурд, неговата страшна сянка все още лежи върху нас и не иска да се отмести.

Комунизмът нанесе страшни поражения върху обществото и най-страшни са пораженията именно на ментално и морално ниво. Да живеем с разлагащия се труп на комунизма е крайно нездравословно. **Не-разчистеното минало има лошия навик да напомня за себе си и често тези напомняния могат да бъдат зловещи – като при среща с вампир.** Докато, напротив, отговарянето на миналото, колкото и травмиращо да е то, може да има само оздравителен ефект.

Даниела Горчева

Президентът Росен Плевнелиев на остров Персин: Време е да разровим праха на миналото, за да потърсим истината за тоталитарния режим

28 май 2016 г., агенция „Фокус“

Престъпленията на комунизма не бяха заклеямени, нито наказани подобаващо, а българите, които изпитаха репресиите на режима, не получиха справедливост. Това заяви президентът Росен Плевнелиев в словото си в памет на жертвите на тоталитарните режими през ХХ век. На остров Персин държавният глава участва в 27-то поклонение пред паметта на жертвите на тоталитарните режими, съобщиха от **пресекретариата на държавния глава**.

Снимка: пресекретариат на държавния глава

„Днес истината за тоталитарния режим удобно и успешно е подменена. Година след година все по-ясно си даваме сметка, че за разлика от всички други европейски народи, у нас бе разгърнат грандиозен по своя мащаб план, изцяло манипулативен, българите да бъдат лишени от памет за комунизма. Този подмолен сценарий за замитане и подмяна на историческата истина продължава да се развива със страшна сила и до днес“, предупреди президентът Росен Плевнелиев пред стотици репресирани от комунистическия режим и потомци на неговите жертви.

„Това красиво парче земя се превърна в гробница на българския интелектуален и духовен елит, гръзнал да се противопостави на комунистическата власт. Това е място на унижения, страдания и насилствена смърт, причинени от една система, която посегна на свободата и достойнството на собствения си народ. Следите от зверствата на острова вече бледнеят, смъртните актове на загиналите липсват. Телата им никога не са връщани на близките, а са погребвани анонимно на дунавския бряг. Това е паралелен свят на мълчанието и на укриването на една срамна истина – тази за мракобесията на комунизма“, каза държавният глава в словото си.

Президентът напомни, че след краха на режима през 1989 г. оцелелите „бивши хора“ не потърсиха мъст. „За разлика от своите мъчителите, те искаха само да се изрече истината на глас. Да се разкаже историята на техните страдания, така че престъпният режим никога да не се повтаря. Малцината оцелели искаха да припомнят за хилядите насилствено отнети животи“, посочи Росен Плевнелиев. „Този неизслушан разказ липсва вече четвърт век, а желаният катарзис не просто бе отложен, а не се случи“, допълни държавният глава.

Президентът напомни още, че онези, отказали се от собствения си живот, но не и от принципите си, един по един си отиват от този свят – уморени, тъжни и забравени. „Не можем да продължаваме да търсим пристан в удобното бездействие и в оправданието, че времето е било такова. Не трябва безучастно да гледаме как

историческата подмяна шества в медиите и в учебниците. Време е да разровим праха на миналото, за да потърсим истината“, апелира Росен Плевнелиев.

Държавният глава отново призова истината за тоталитарния режим да влезе в учебниците и да бъде показана в музеите, на остров Персин да бъде изграден Мемориал на жертвите на комунизма, да бъде създаден Музей на българския XX век и по един достоен начин да бъде завършен дебатът за най-новата ни история след Втората световна война.

„Докато костите на хилядите жертви гният под краката ни, наш дълг е да говорим, да споделяме и да разказваме за жертвите на комунизма и истината за нашето комунистическо минало. Да полеем гробовете, както ни призовава стихотворението на затворника лагерист Васил Зафиров, и да отдадем нужното уважение на героите. Да позволим на децата си да научат собствената си история в нейните най-славни, но и най-срамни моменти“, каза президентът.

Според държавния глава битката за истината на миналото тепърва трябва да се води – с нови учебници, с нови музеи и с отдаване на почит на жертвите на терора. „Повече от четвърт век след 1989 г. трябва ясно да заявим: само на базата на обективната истина, а не чрез исторически манипулации, можем да постигнем национално помирение и единение. Това е единственият път към една България на демокрацията, на правата на човека, на свободата, на безкомпромисната истина, на правото на достоен живот. За тази България жертвите на комунистическия режим дадоха живота си“, каза още държавният глава в словото си.

За първи път един от символите на българската държавност и на заслужена почит и уважение към загиналите – гвардейците – отдадоха почит пред парк-монумента пред Втори обект на бившия концентрационен лагер. „Нека сведем глава пред мъчениците и си обещаем, че ще продължим битката за историческата истина докрай, за да знаят младите и да помнят. Защото истината обединява, манипулациите разделят, а днес българското общество желае да тръгне напред. Това е възможно само когато стъпим на здравите основи на единението и помирението и на обективната истина“, апелира още президентът Росен Плевнелиев.

На поклонението присъстваха президентът (1997-2002 г.) Петър Стоянов, министърът на отбраната Николай Ненчев, парламентаристи, представители на местната власт, потомци на жертви на тоталитарния режим, репресирани и много граждани.

Отчайващо

1/4 от младите българи не учат и не работят

Близо една четвърт от младите българи на възраст между 20 и 24 години нито учат, нито работят, показват данни на Евростат.

Според статистиците тревожна е и тенденцията да се увеличава възрастта на тези, които не се занимават с нищо. „В целия Европейски съюз близо 5 милиона млади

хора между 20 и 24 години не са работили, нито са учили през 2015 г.“, пише в доклада на Евростат.

Положителната новина от проучването е, че у нас наред с Германия най-много намалява броят на тази група хора. Въпреки стряскащия процент – 24 на сто, страната ни е на второ място в Европейския съюз след Германия по бързо намаляване на дела на неработещите и неучещите младежи.

19 август 2016 г., в. „Труд“

Ц. Цанински

Реформира ли се БСП?

Категорично не! По своята същност тя продължава да е партия от неболшевишки тип (болшевишкият призив „Вся власт съветам“ има нова интерпретация: „Власт и пари, пари и власт“). За да се превърне наистина в една модерна социална лява партия от западноевропейски тип, БСП трябва да изпълни следните изисквания:

1. Да престане да се крие за паравана на колективната вина за престъпленията на комунистическия тоталитарен режим. Трябваше още преди 25 години да подкрепи демократичните закони за лустрацията, да няма давност за извършените престъпления от комунистическия тоталитарен режим и които да се изучават в училище и ВУЗ. Да се потърси строга съдебна отговорност от конкретните извършители. Така направиха в Полша, Чехия, Унгария и т.н. и затова те отидоха много напред. Там страницата на миналото отдавна е затворена. Вината винаги е строго индивидуална. Имаше и честни комунисти - идеалисти, които наивно вярваха в една хубава, но утопична идея. Защо те трябваше да носят вината на такива садисти и убийци, като Мирчо Спасов, Гогов, Горанов, Ръжгева и т.н. Също така ръководството на „реформиращата“ се БСП непочтено си изми ръцете с ДС, а кой им нареждаше? (ЦК и Политбюро на БКП). Агентите доносници трябва да се разобличават, а не да се скриват, каквото е циничното изказване на някои депутати от БСП за закриване на Комисията по досиетата. Тя е нужна на демократична България, за да се знае кой кой е бил. Това е една от основните причини днес „столетницата“ да има поддръжката на едва 12% от българския народ (включително платените ромски гласове).

2. Втората причина е, че БСП не скъса „пъпната връв“ с българската червена мафия (криминалната олигархия). Тя е продължение на тогорживковската червена аристокрация. Неин вдъхновител и архитект е Андрей Луканов, който я

създаде по пътя на „куфарчетата с пари“ и кредитните милионери. Така доверените лица на ЦК и Политбюро само за няколко дни станаха милиардери (за разлика от тези на Запад, които забогатяват в продължение на няколко поколения). Българската криминална олигархия се обогати и следствие на бандитската иванкостовска приватизация. Така ръководството на БСП целенасочено превърна истинската демокрация в слободия (хранителна среда за кражби, корупция, убийства и т.н.). А свободната пазарна икономика – в икономически бандитизъм и престъпен монопол. По този начин БСП много добре реализира следните стратегически цели: незаконно забогатяване (95% от едрия бизнес и сивата икономика е в нейни ръце), с което замени политическата власт с икономическа, и създаване у част от българските граждани на носталгия по времето на соца (неслучайно голяма част от червения елит са бизнесмени/богаташи). Какво прави например мултимилionера Георги Гергов (притежател на Пловдивския панаир, сградата на ЦУМ и редица други фирми) в новото национално ръководство на БСП? И не е само той. Това ли е лявата социална БСП? Така БСП бавно, но сигурно от създател и господар на червения едър бизнес се превръща в негова слугиня (такава е диалектиката). Така че подкрепата на едрия бизнес за БСП е нож с две остриета. От една страна, мъчително поддържа второто място на БСП в партийното политическо пространство (благодарение на парите). Но от друга страна, което е по-важно, нанася страхотно поражение върху същността ѝ на социална лява партия. По този начин БСП никога не може вече да бъде самостоятелно управляваща партия поради ниския си рейтинг. А при евентуално оглавяване на коалиционно правителство трябва да се съобразява и с интересите на коалиционните си партньори (понякога диаметрално разположени).

3. Третото изискване – БСП трябва да бъде винаги на страната на обективната

истина. А не нейните лидери постоянно да гемагогстват и манипулират обществото. Определено трябва да подчертаем, че комунистическата историография след 9 септември 1944 г. е твърде субективна и едностранчива. Самата БСП трябва да направи един обективен прочит на собствената си история. Да престане да мери с два аршина. Да каже официално истината, че основателят на БСП Д. Благоев е бил против инспирирането от Коминтерна на Септемврийското „антифашистко“ въстание през 1923 г. (антимарксисткото схващане за износ на революция). Също така Благоев е бил твърд противник на великоруската и съветската имперски политики (защо Нинова и нейният антураж отиде да почете паметта на Т. Живков, а не отиде да почете тези на Сл. Трънски, Д. Знеполски, Ив. Тодоров - Горуня, Ц. Анев и др., жестоко репресирани от Т. Живков?). За разлика от БСП истинските десни демократи винаги са отчитали, че колкото и да беше деформиран болшевишкият социализъм, имаше и някои позитивни страни: системите на здравеопазване и пенсионната. Но в интерес на обективната истина, ако позитивните и негативните страни на този социализъм поставим на везните на Темуга, негативните страшно натежават. Той и затова се срути.

Ако БСП не изпълни горепосочените при изисквания, тя бавно, но сигурно ще изчезне от българското политическо пространство (въпреки машинациите на задкулисието). Ще се появи една нова, истинска лява социална партия (независимо как ще се

именува), като историческа необходимост за всяко едно свободно и демократично развито общество. Тя ще играе ролята на коректив на едно дясно управление като честна конструктивна опозиция и обратно. А не както е днес БСП, подкрепена от ДПС (в повечето случаи), да се мъчат да провалят усилията, които правят правителството на ГЕРБ и Б. Борисов да запазят икономическия и политическия стабилитет на държавата.

Крайно време е българското политическо пространство да се фокусира и регулира в две основни партии – дясна демократична и лява социалдемократическа. Тук му е мястото да споменем и за Реформаторския блок, за да стане той наистина една единна дясна демократическа партия, незабавно трябва да се освободи от ДСБ – Радан Кънев и неговия антураж. Това са протежетата на Иван Костов, който продължава много перфидно да разбива дясното политическо пространство. Такъв е случаят с предложението на Р. Кънев за издигането на кандидатурата на Р. Плевнелиев за втори президентски мандат, без негово знание, много непочтена провокация. Българската демократична общност трябва да съжалява, че такъв почтен и достоен човек като Р. Плевнелиев се отказа от кандидатпрезидентската надпревара.

Само ако лявото и дясното в българското политическо пространство устояват честно и почтено българските национални интереси, тогава България наистина ще просперира. Няма друга разумна алтернатива.

Сагисти – убийци в комунистическите концлагери

Ген.-полк. Мирчо Спасов

Майор Петър Гогов

Ст. лейт. Николай Газдов

Старшина Юлияна Ръжгева

Защо не влязоха в затвора?

За какво ни е такава управляващо мнозинство?!

Едно президентско вето върху текстовете в Изборния кодекс за гласуването в чужбина щяло да бъде съдбовно за съществуването на сегашното мнозинство. Но има ли това съществуване някакъв смисъл

Ясен Бояджиев, „Дойче Веле“

Каквото и да обясняват с пяна на уста разни разпалени политици патриоти за националната сигурност, за „националното предателство“ и „сатанинското дело“ на „псевдобългарския президент“, колкото и да увъртат разни други политици, изпаднали в тежка зависимост от патриотите, нещата около президентското вето върху Изборния кодекс

са пределно ясни и еднозначни.

Също толкова ясно и еднозначно в Конституцията е казано, че „всички граждани са равни пред закона“, че „не се допускат никакви ограничения на правата“ им и че „гражданите на Република България, където и да се намират, имат всички права и задължения по тази Конституция“. Тъй че текстовете в кодекса, които дозират тези права според местожителството на българските граждани, освен че са недемократични и ретроградни, са еднозначно противоконституционни. Съответно – президентското вето е напълно обосновано, закономерно и навременно.

ЕТО КАК СЕ УПРАВЛЯВА БЪЛГАРИЯ

На пръв поглед политическият въпрос на деня сега е свързан с предстоящото гласуване на вето, което някои определят като съдбовно за съществуването на управляващото мнозинство. Всъщност по-важният въпрос е друг: има ли въобще това съществуване някакъв смисъл? С много голяма степен на сигурност този въпрос вече има своя отговор.

Преговорите около вето не са публични, но изтеклата от тях информация, противоречивите изявления на някои от участниците и самият факт, че цяла седмица не им стигна на умващите да решат какво ще правят, осветяват като мощен скенер състоянието на управлението и дават ясна прогноза какво може и какво не може да се очаква от него.

То и досега не се отличаваше с кой знае каква последователност в преследването и отстояването на предварително заявените си намерения и политики, а всевъзможни малки и големи компромиси бяха негов постоянен спътник. Днес обаче очевидно е изпаднали в пълна безпринципност, щом с такава лекота успява да прекрачи и Конституцията. При това тази диагноза не зависи от гласуването на вето – тя ще е валидна и при двата варианта.

По-вероятният засега е управляващите да отхвърлят вето, след което да преправят оспорените текстове „по своя инициатива“. Това напълно ирационално решение няма да навреди с нищо на публичния образ на инициаторите си патриоти. Но пък ще постави оста-

От това мнозинство не можем да очакваме никакви смислени, дълбоки и дългосрочни реформи, каквито и досега трудно си пробиваха път. Вместо това ще зачестят безпринципните и популистки искания, носещи бързи дивиденди, или пък откровени дивотии и безсмислици.

Снимка: БГНЕС

налите две съставни части на мнозинството (както и всички други, които биха го подкрепили) в крайно комичната ситуация на героя от онзи стар соцвиц, който имал свое мнение, но не бил съгласен с него. С което ще заличи и малкото останали им основания да претендират за някакво политическо приличие.

От гледна точка на принципите и Конституцията, вторият вариант (да одобрят ветото) не се отличава от първия. Защото идеите за „омекотяване“ на текстовете, които се въртят в главите на умващите, и в двата случая, всъщност, се свеждат до едно и също: пак да се попречи на българските граждани в Турция да гласуват. Какъвто и „хитроумен“ начин за това да се измисли обаче, той ще е точно толкова противоконституционен, колкото и гласуваният вече „твърд“ текст. Никакъв „среден“ (по определението на премиера) вариант не съществува.

Въобщо, управляващите се борят с Конституцията като прасе с тиква и единственият начин да успеят е, като изядат тиквата. Тоест, ако искат българските граждани в Турция да не гласуват, трябва да променят Конституцията – например да отменят всички или някои от следните текстове: за равенството на всички граждани пред закона; за това, че гражданите имат всички права, независимо от това къде се намират; че български гражданин по рождение не може да бъде лишен от българско гражданство (за да могат да ги лишат); и че всеки български гражданин има право да се завръща в страната (за да не могат да идват да гласуват тук). Сега не искат или не могат да го направят, но знае ли човек – някой друг път, в някоя друга конфигурация може да узреят и за тази идея.

ВЗАИМЕН РЕКЕТ И БЕЗСМИСЛИЦИ

Какво обаче можем да очакваме от тях в непосредствена перспектива? Основният фактор, определящ поведението на партньорите в управлението в момента, е притеснението от ненавременна загуба на властта. А оттам – страхът от предсрочни избори, за които те, по една или друга причина, не са готови. Затова можем да очакваме много по-често, отколкото досега, да се рекетират един друг, заплашвайки се с напускане на коалицията. Въпросът е „кой ще мигне пръв“, а отговорът – който го е по-страх. В това отношение най-облагодетелствани са патриотите, понеже имат най-малко за губене – те, например, нямат министри, които знаят, че втори път едва ли ще се докопат до такъв пост. Затова е и толкова трудно да се отклонят исканията на патриотите, като в случая с Изборния кодекс.

Не можем да очакваме никакви смислени, дълбоки и дългосрочни реформи, каквито и досега трудно си пробиваха път. Вместо това ще зачестят безпринципни и популистки искания, носещи бързи дивиденди, или пък откровени дивотии и безсмислици. Пример за това са пак промените в Изборния кодекс, които (с малки изключения, повечето така и неприети) бяха или недемократични и вредни, или просто безсмислени – понеже не решават нито един от съществените проблеми на избирателния процес. Накрая нищо чудно и цялото упражнение с гласуването в чужбина да се окаже безсмислена загуба на време и енергия, ако бъде отменено от Конституционния съд (вероятно заедно с т.нар. задължително гласуване).

С две думи: предстои успешна борба с бурките, но не и, примерно, с корупцията.

КОЕ Е ПО-ОПАСНО?

Може да се очаква и все по-силна арогантност. След „мотаенето в краката“, „безродните псевдосънародници“ и „стига с тая демокрация“ последваха „националното предателство“ и „сатанинското дело“ на „псевдобългарския президент“. Миналата седмица пък министър-демократ обяви, че му е „омръзнало от някакви борци за справедливост и за свобода“.

Съществуването на такова управляващо мнозинство няма особен смисъл. Нещо повече – то може да се превърне в много по-голяма опасност за националната сигурност от гласовете на българските граждани в Турция, които не му дават мира.

В. „Сега“, май 2016 г.

ИЗЛЕЗЕ ОТ ПЕЧАТ ТОМ 2 – „ОТ ВРЕМЕННА СТАБИЛНОСТ КЪМ НОВИ ПРЕВРАТНОСТИ“
НА ТРИЛОГИЯТА „ЖЕСТОКИ ВРЕМЕНА“ БЪЛГАРИЯ 1914 – 2014

От Димитър Х. Попов

В този Том 2, авторът запознава читателите с факти и обстоятелства, небудещи съмнение по отношение достоверността, което прави четивото еднакво приемливо за всички възрастови групи – от ученическата скамейка до побелелите коси.

Книгата на Димитър Харалампиев Попов може да се закупи от автора след заявка на телефон 0896415830 и издателска къща „Тип-топ прес“ - Симеонов, телефон 0898652517.

Предлагаме на читателите един щрих от Том 2: „Посещението на адмирал Канарис в София през юли 1943 година и срещата му с Н.В. цар Борис III”

БОРБА

Посещението на адмирал Канарис в София през юли 1943 г. и срещата му с цар Борис III са изключително симптоматични на фона на развиващите се събития само месец по-късно у нас, последвани от смъртта на царя.

Срещата му с цар Борис III става на 22 юли 1943 г. Тук трябва да вмъкна важното уточнение, че само година по-късно самият адмирал Канарис става жертва на Гестапо след несполучливия атенат срещу Хитлер на 20 юли 1944 г. Адмиралът е умъртвен някъде в началото на 1945 г. след жестоки мъчения в един от „специализираните“ затвори на райхсфюрера Химлер.

Докладът на Канарис до Главното командване на Вермахта по повод срещата му с българския цар говори сам за себе си като силно косвено доказателство, че Канарис най-вероятно знае или дори съдейства за връзките на цар Борис с американския представител Джордж Ърл в Турция. Освен това идването му е (отново вероятно) да предупреди българския владетел за засиленото внимание на Абвера (орган на военното разузнаване и контрразузнаване на Върховното командване на въоръжените сили на Гер-

мания, създаден през 1919 г. От 1935 до 1944 г. се ръководи от адмирал Канарис. През 1944 г. абверът е разформиран...), на Гестапо и на българското военно разузнаване по турското направление.

По изключително предпазлив начин е даден самият доклад на адмирал Канарис до неговите началници с оглед срещата му с царя. В следващите няколко реда ще се спра точно на тези моменти.

Независимо от високия ранг, който има във Вермахта като ръководител на германското военно външно и вътрешно разузнаване, адмирал Канарис се придържа строго към регламента, като уведомява германския посланик, който впрочем е и гестаповец, за поканата от Двореца да посети българския владетел. В уведомлението се съдържа и деликатното запитване „дали би трябвало“ да отиде на срещата с царя. Всъщност запитването е формата за искане на разрешение от посланика. Не трябва да се пренебрегне и изразеното „колебание“ на Канарис за тази среща, тъй като преди две години той е разговарял продължително с цар Борис III. Изразът „за мен би било най-изгодно да избегна срещата“ звучи доста пресилено. Адмиралът не пояснява защо

за него би било най-изгодно да избегне срещата. Дали защото естеството му на посещение в България е съвещанието с разузнавачите от региона и това би го вкарало във възможното неудобство да информира цар Борис за неща, за които е добре да се говори по-малко.

Германският посланик Адолф-Хайнц Бекерле „захвапва вдицата“. Начинът, по който предава това Канарис, не може да не предизвика усмивка у наблюдателния читател. „Пълномощният министър нареди да ми съобщят, че на всяка цена трябва да отида на аудиенцията.“ Така че „разрешението“ е дадено.

Старата лисица на германския Абвер прави нещо като двойна застраховка.

Първо. В мотивите за предстоящата среща с цар Борис докладва на Главното командване на Вермахта, че преди две години той е имал продължителна среща с царя и сега не вижда особена необходимост от нова такава. Дори за него „би било най-изгодно да избегне аудиенцията“.

Второ. За срещата си с царя обаче той (Канарис) е изложил същите мотиви от доклада си до Главното командване на Вермахта и когато уведомява посланик Бекерле със запитване дали е необходимо да се състои въпросната аудиенция при цар Борис III.

Отговорът на посланик Адолф-Хайнц Бекерле е повече от категоричен: „Пълномощният министър нареди да ми съобщят, че на всяка цена трябва да отида на аудиенцията.“

Адмирал Канарис е постигнал това, което е желал. Безопасност за себе си и за цар Борис, при когото отива. Известно е, че в нацистка Германия (както и в други тоталитарни и авторитарни държави) са действали няколко служби за сигурност, които не само са си оспорвали заслугите в разузнаването, но и са се следили една друга.

Обяснението за такава свръхпредпазливост на адмирала може да се обясни с няколко довода.

На първо място, той вече е ангажиран твърде надълбоко с подготовката за атенцията срещу Хитлер и извършването на последващите полицейски и политически действия, а промяна на обстановката в Германия е с крайна цел постигане на примирие и мир със западните сили и с Русия. Мир при попочтени условия и без пълна и безусловна капитулация.

На второ място, много е възможно идването му в България и срещата му с цар Борис III да са, за да уведоми българския държавен глава за надвисналата над него опасност. Веднага възниква въпросът: Опасност от кого? Ако е от страна на германските разузнавания,

тогава адмирал Канарис знае за връзките на царя с американците в Турция и го предупреждава за възможни усложнения, които са възникнали или е възможно да възникнат. Другата възможност е Канарис да уведомява цар Борис за възможна подготовка за неговото убийство. Такава заплаха очевидно е съществувала, ако съпоставим разсекретяването на едно от досиетата на г-р Г. М. Димитров от лятото на 2005 г., в което директно се говори за намерени на УСО (Управление за стратегически операции) на англичаните от този период да подготвят и осъществят убийството на царя. За това вече писах в началото на този втори том на „Жестоки времена“. Много вероятно е такава заплаха да е била реална.

На трето място. Съществува и една вероятност, която също не може да бъде изключена, когато създаваме мисловната възстановка за периода юли-август 1943 г. А тя е, че идването на адмирал Канарис в София и срещата му с цар Борис III на 22 юли 1943 г. имат отношение към подготовката на близките привърженици на царя да извършат държавен преврат (автопреврат, извършен от самия държавен глава) за излизане на България от военната ѝ и политическа обвързаност с Германия и със силите от Оста. В такъв случай цар Борис разполага с безценен сътрудник в лицето на адмирала, който го уведомява за германските и не само германските намерения спрямо нашата страна и лично към българския държавен глава. Канарис би могъл да съобщи на царя за въпросите със сигурността на връзката с Турция и конкретно с Джордж Ърл. И царят, и Канарис отлично разбират, че най-малко две от воюващите страни не са заинтересувани България да излезе от

войната по този начин. Това са Германия и Съветският съюз. Всяка от тях има своите страхове това да не се случи. А когато двама воюващи противници имат общи страхове, но с различни основания, те биха могли да извършат съвместно едно действие. Такова действие би преодоставило на всеки от двамата воюващи противници еднакво предимство с фактора „време“. **За германците** - да запазят Балканския Югоизток и близо 300-хилядната си армия в тази част на Европа, както и съобщителните и снабдителните пътища към Северна Африка, където шансовете на генерал-фелдмаршал Ромел за победа все още не са загубени. **За руснаците** - да не допуснат англо-американците да сложат ръка върху целия Балкански полуостров и да излязат на река Дунав.

Безбройни са случаите, когато по време на война разузнаванията на две воюващи помежду си страни провеждат съвместна акция по въпрос от общ интерес и по направление извън техния конкретен сблъсък. В конкретния случай и германците, и руснаците нямат никакъв интерес България да има силен и авторитетен лидер, който да се ползва с доверието и подкрепата на българския народ. Такъв един злокобен период от време всички воюващи страни без американците стигат до заключението, че цар Борис III трябва да бъде отстранен от властта. За балканските условия и традиции отстраняването от власт обикновено става с лишаване от живот. Или с убийство. В това отношение англичаните достигат първи до идеята и до решението за убийството на царя. За Уинстън Чърчил и за УСО роднинството на Борис III с английския кралски двор няма абсолютно никакво значение.

В един момент българският държавен глава става част от залога на английската политика и интерес за получаване на предимство в района на Балканите. И те преследват този интерес без каквито и да са скрупули.

След 15 август 1943 г., когато се състои срещата на царя с Хитлер и когато картите са свалени на масата, германците са взели вече своето решение. Цар Борис III също не изпитва никакво съмнение какво го очаква, и то в най-близкия възможен период. И той го споделя с Добрович, със съпругата му, с княз Кирил и с княгиня Евдокия. Все пак царят не говори пряко за опасността от убийство, която го заплашва непосредствено, а говори за болест, за ангина пекторис.

Когато се завръща в България, Борис III знае, че е започнало надбягването му с времето. Така че, ако е имал замисъл или намерение за оттегляне от съюза с Германия, той е трябвало да бъде осъществен максимално бързо и подсигурен по силов начин. Точно за такова действие под формата на летни военни маневри говори царица Йоанна в своите спомени. За такава подготовка говори с мен и покойният вече Страхил Гичев около края на 1989 г. А за същото имам спомен и от по-късни разговори с моя баща. По онова време той е командир на Първа моторизирана група (батальон) към Моторизирания полк на Брониранията бригада. Тогава групата му е разквартирувана край Ботевград, а други части от бригадата са край Самоков, при Ихтиман и в Мало Бучино, Софийско.

Баща ми беше пестелив на приказки, но добре си спомням, че на въпроса ми за онзи период отговорът му беше, че са очаквали някаква заповед, която така и

не е дошла. А всъщност към месец август бригадата вече е била приключила с военните учения, които се извършвали ежегодно, освен в периоди, когато се провеждали общовойскови маневри. Такъв е бил случаят през 1941 г., когато Брониранията бригада е била в процес на комплектуване. Тогава общовойсковите маневри станали в Североизточна България, в района на Делиормана.

Общо взето информацията от последните дни на цар Борис III е твърде оскъдна. Знаем известни подробности за срещите му с близките и с някои от подчинените му управници. Знаем и за бързо влошаващото му се здраве. Но по въпроса за евентуалната подготовка за държавен „автопреврат“ няма сигурни данни. Още по-малко - доказателства. Освен оскъдното и кратко съобщение на царица Йоанна в нейните „Спомени“. Много важно съобщение, но за съжаление неподкрепено от никакви други доказателства или допълнителна информация, в известен смисъл това прави съобщението на царицата още по-съществено. Защото налице имаме още едно косвено доказателство, че тези, които най-вероятно пряко (и косвено) са замесени в убийството на цар Борис III, са имали основания да отстранят всички възможни данни за този период. Както и за непосредствените причини и основания да извършат това престъпление без отлагане след завръщането на царя от срещата му с Хитлер.

Наистина, надбягването с времето и със съдбата на цар Борис е започнало, а самите събития се движат все по-бързо и по-бързо към трагичния завършек. От тази гледна точка съобщението на царица Йоанна в нейните спомени за възможната промяна на курса на страната в посока

излизане от обвързаността и съюза ѝ с нацистка Германия придобива изключителна стойност и историческо значение. Независимо от липсата на други доказателства и дори точно поради каквото и да е друго доказателство по случая.

А това, което е интересно е, че няма и опровержение от други свидетелства, показания на съвременници или информация от историци във връзка с важното твърдение на царица Йоанна. Така че без потвърждение на нейните твърдения, няма и нито едно опровержение за това, което казва. След всичко,

което отбелязах към този период, ето и самото твърдение на царица Йоанна:

На 22 август, неделя, 1943 г. вечерта пристигна генерал Михов, за да информира за движението на войските и дислокацията в столицата, да се парира някой нацистки „удар“. Формално обаче и дори пред мен се говореше за големи маневри. Пристигането на Михов вероятно трябваше да се свърже с това внезапно идване на българския пълномощен министър в Берлин (Славчо Загорев – б.м.). Нещо се готвеше!

Не е сън, за да ни се размине

Всички констатираме тревожната демографска динамика в страната, характерна със смаляващото се българско население при висока брачна възраст и експлозивното размножаване на циганското и мюсюлманското население при обратна брачна възраст, което сумирано в недълга перспектива води българската нация към гробището на историята, където стои споменът за много племена и етноси.

Въпросът е събоносен и сериозен, и с решение, възможно само с усилията на няколко поколения, и то при придържане към една резултатна демографска концепция, обоснована със сериозни научни изследвания и решения. Като природна сила раждаемостта показва своята сила и значение при албанците в Косово, Македония и в Африканския континент. Тя стана там фактор на агресия и завоевания.

Днешното семейно статукво у нас е семейство с едно дете, отглеждано много често от един родител, което води до безусловна гибел на нацията ни: умират двама родители, а оставят един заместник. Той още сега се оказва в плен на „интегрираните“ инородци. Те по силата на диалектическия закон за преминаването на количеството в качество се превръщат в господстващ фактор. Перспективата за националната съдба се усложнява, ако оставеният от българските родители един наследник остане без брак, бездетен, разболе се или емигрира, както и ако той остави един заместник. Човек дали ще израсне като високостеблен или нискостеблен в обществото, виее на ръба на гроба си и по силата на природните закони рухва в него. Природата не позволява компромиси. Както при много болести, и тук се предлагат упойки – за интеграция, мултикултура и гр., но с тях само се отива безгрижно към пропастта.

Натрупаха се многобройни факти от негативен характер в отношенията на битово и обществено ниво: между ДПС и българите, между цигани и българи, неподготвеност за стандартите на пазара на труда, незначитане на българските национални празници, показна пасивна враждебност – нежелание да се учи български

език и да се говори, молитви по килимчетата по улиците на София, забраждане и напоследък обличане с бурки, плюс криминалните прояви. Прикриването на лицето и त्याлото с основание тревожи българите: по време на македонските междуособици Симеон Евтимов беше прострелян на софийска улица от трима, облечени като попове.

Каква по-голяма сигнализация за опасността от исляма от това, че всеки ден ислямисти убиват хора, и то много хора. Губят смисъл проповедите на други, че това не е ислямът, че ислямът е добродетелен. Ако те искат да запазят уважението към тази религия, нека сами се борят и справят с атенаторите и мераклиите за ислямски империи.

Преднамерено у нас се строят джамии – където е нужно и където не е нужно – и то често с чуждестранни финанси. Всяка джамия маркира територия и я превръща в екстериториална въз основа законите за свобода на религиите. Там господстват чуждоземни символи – немюсюлманското население се подлага от 5 ч. сутрин до 11 ч. вечер няколко пъти на неприятно въздействие на незаконно поставените джамийски високоговорители. Всяка джамия има ходжа, натоварен с „религиозна“ мисия. Повече джамии – повече ходжи, представители на пророка, организирани от Главното мюфтийство в кренки стожери на исляма, противници на интеграцията, примамка за циганите и българомохамеданите. Задачата му е да сепарира вярващите, особено пограстващите, в името на догми, създадени преди векове, често несъвместими с науката и модерния живот. Истината е, че големите религии, които са преминали векове и са стигнали до нас, дължат това не на ненаучните си постулати, а на моралната си философия – обичай и помагай на ближния си и пр., и пр., а не че Бог създал човека по свой образ и подобие, на което Марк Твен се насмива в един фейлетон: че като го направил от кал и го турил на слънце да съхне, минал Дяволът и го намушкал с тоягата си. Вечерта, когато Бог отишъл да си го прибере, нямал време да прави нов и позакърпил дупките, но някои останали и затова и днес някои хора „издишат“.

Притокът на емигранти у нас засилва несъразмерността на пропорцията българи-небългари. Особено с перспективата за мащабната им раждаемост и остатъците на първичния им бит.

Много фактори, особено полувековното комунистическо управление, допринесоха фатално за изхабяване у българина на инстинкта за национално самосъхранение. Сега го допълват с укори за вина, обвинявайки го в език на омразата, ксенофобия, хуманизъм, мултикултура, мракобесие и всеки час ерозират съзнанието му с различни упоиващи ерзац-идеали. Още преди векове Еразъм Ротердамски в книгата си „Възхвала на глупостта“ е констатирал, че за да съществува, злото се маскира като добро! Вече става укоримо да се наричаш българин и да искаш държавата ти да е България. Започваме да приличаме на слепеца, който, като падне, проклена предмета, в който се е спънал, а не истинската причина – собствената му слепота.

Катастрофата иде и ако не я посрещнем с нужните дела, няма да ни се размине!

Иван Григоров, Бургас

*Кийт Джонсън, Джон Хъдсън,
сп. „Форин Полиси“*

Русия и Китай засилват икономическата си мощ

**НАТО и прегръдката на Ердоган с Путин
Москва мечтае да разпадне алианса и Турция е търсеното слабо звено**

Тази сряда НАТО предприе необичайната постъпка да обяви публично, че Турция, държава членка от 1952 г., все още е неразделна част от алианса. Статутът на Анкара, се казваше в изявлението, „не е под въпрос“.

Макар и напоследък да не изглежда така. Анкара и Москва сближават отношенията си след близо девет месеца захлаждане, предизвикано от различни позиции за гражданската война в Сирия и руския гняв за свалянето на изстребител, нарушил турското въздушно пространство през ноември. Миналата есен Владимир Путин замеряше с обиди и търговско ембарго турския президент Реджеп Ердоган и го обвиняваше, че подпомага операциите на Даеш по контрабанда на петрол.

Тази седмица обаче гримасите се превърнаха в широки усмивки, докато двамата лидери си обещаваха отново да работят за укрепването на „стратегическото партньорство“, за което говорят от години, включително в рамките на знакови енергийни проекти като газопроводи и ядрени реактори.

Путин и Ердоган проведоха необичайно приятелска среща в Санкт Петербург във вторник, преди в сряда в града да пристигне и военна делегация, за да изглади отбранителните параметри на взаимоотношенията.

„Отношенията между Турция и Русия са много по-добри сега, отколкото в миналото“, заяви Ердоган след близо двучасовата среща в Санкт Петербург. „Двете страни са уверени и разполагат с необходимата воля да доведат отношенията помежду си до предишните нива и дори отвъд.“

Путин беше точно толкова прочувствен, като заяви пред медиите, че срещата е била „от фундаментално значение за бъдещето на двустранните отношения“.

Това ново затопляне е знак, че вижда възможност да използва разделението меж-

Турция и Русия вече сближават позициите си по въпроса за Сирия, която досега беше основна пречка в отношенията

ду Турция и нейните партньори на Запад, в частност ЕС, НАТО и САЩ. В момента, в който Анкара се чувства изоставена или предадена от Запада, Путин отново изважда привлекателни възможности, с които да привлече Ердоган по-тясно в прегръдката си.

„Смятам, че Путин ще използва страховете в Анкара, за да предложи едновременно търговски и политически сделки, за да привлече Турция по-близо до Русия“, казва Сонер Каджаптай, директор на програмата за турски изследвания към Института за блискоизточна политика във Вашингтон.

Тревогата от американска гледна точка е, че този брак по сметка идва в момент, в който НАТО е под обстрел от всички страни. Военните стратегии вече обявиха, че членовете на алианса в момента нямат капацитета да отбраняват Прибалтика от възможна руска агресия. А кандидатът за президент на републиканците Доналд Тръмп дори постави под въпрос смисъла от съществуването на НАТО и заяви, че не би се чувствал задължен да

помогне на балтийските страни, ако бъдат окупирани от Русия.

„Мечтата на Путин е да разпадне НАТО и Турция е търсеното слабо звено“, казва Майкъл Рейнолдс, преподавател по османска и руска история в университета „Принстън“.

Турция и Русия вече сближават позициите си по въпроса за Сирия, която досега беше основна пречка в отношенията. Анкара отдавна подкрепя бунтовниците, които се опитват да свалят режима на Башар Асад, близък съюзник на Путин, на когото Москва изпрати войници и изстребители, за да го защитава. (...)

Предшните руски планове за създаването на хуманитарни коридори бяха посрещнати със скептицизъм от страна на бунтовниците и техните поддръжници, които смятат, че Дамаск използва тези паузи, за да снабдява войските си. Думите на Чавушоглу може да означават отваряне на нова възможност съвместно с Русия да се сложи край на продължаващата пет години гражданска война.

Сближаването между Турция и Москва идва в момент, в който страната се опитва да се помири с други съседи; Анкара наскоро сложи край и на шестгодишната дипломатическа свада с Израел. Но също така се осъществява само месец след неуспешния опит за преврат срещу Ердоган, който сериозно влоши отношенията между Турция и Вашингтон. От проваления метеж насам властите в Анкара арестуваха хиляди военни, преподаватели и журналисти на основание, че имат връзки с мрежата на Фетхулах Гюлен – противоречив ислямски духовник и критик на президента Ердоган, който живее в САЩ.

Турция обвинява Гюлен и неговите последователи за организирането на опита за преврат и поиска екстрадирането му от Съединените щати. Но американските официални лица не са убедени, че Гюлен е дирижирал проваления военен пуч и обявиха, че всяко искане за екстрадиране трябва да се основава на доказателства – позиция, която вбеси Анкара. Скалъпени обвинения в турската позиция хвърлиха вината върху цял спектър американски официални лица, включително

намирация се във Вашингтон мозъчен тръст „Център Уилсън“. (...)

„Ние не осъзнаваме достатъчно добре колко травмиращо беше това преживяване за самата Турция. **За последен път Анкара е била нападена от войска през 1402 г., когато армията на Тамерлан я окупира“**, казва Каджаптай. Според него проваленият преврат е бил „най-травмиращото събитие за турското общество след разпадането на Османската империя“ в края на Първата световна война.

Едновременно с това много турски граждани протестират, че някогашните съюзници продължаваха да критикуват демократично избраното правителство, дори и докато се бореше да овладее опита за метеж. Американският държавен секретар Джон Кери например призова към „сдържаност“ по време на среща с турския си колега няколко дни след опита за преврат. Путин от своя страна веднага се обади на Ердоган по телефона и му предложи „безусловна подкрепа“. (...)

Засега обаче Путин е този, който използва възможността за сближаване, което се усещаше във въздуха и преди проваления метеж. Той обяви във вторник, че Русия ще започне да премахва икономическите санкции срещу турски компании и ще сваля туристическите ограничения. Руският президент обеща да възроди дълго отлагани енергийни проекти между двете страни, като настоя, че „енергетиката и енергийните проекти са ключови за двустранните отношения“. Турция е вторият най-голям потребител на руски природен газ след Германия и един от малкото пазари в Европа, които все още се разрастват.

Всички тези фактори заедно връщат отношенията между двете страни на позицията, на която бяха преди година – преди един турски Ф-16 и руската непримиримост да хвърлят гаечен ключ в механизма, казва Каджаптай.

„Русия иска да използва Турция както до преди година – член на НАТО, на южния фланг на алианса, който не играе задължително по свирката на САЩ.“

В. „Труд“, август 2016 г.

Изнагаш от политиката? Стани дипломат!

Людмил Илиев

Непрофесионалисти продължават да обсебват дипломатическата служба благодарение на нескопосан закон и партийна закрила

В България всеки върши това, което не му е работа. Тази до болка позната ни фраза добива нов смисъл и измерение, види ли човек какви хора пращат нашите управляващи за граница да представляват официално родината. Кадровата селекция понякога бълва такива „експерти“, че ни се изправят косите при мисълта какви ли ги вършат, след като веднъж оглавят българските посолства и консулства по света.

Всъщност няма особен смисъл да се взират в екстремните примери като бившия главен прокурор Никола Филчев, който в битието си на посланик в Казахстан едновременно забавляваше и потрисаше цяла България с неадекватността си. Такива грастични случаи за щастие са единични. По-скоро трябва да се гледа към онези многобройни назначения на ръководни постове в българската дипломатическа служба, които ѝ създават имидж на спокоен пристан за пенсионирани политици и хора с покровители по високите етажи на властта. Това е масовият случай, при който разни индивиди, с малък или никакъв дипломатически опит, се наставяват по посолства и консулства и подриват устоите на едно занаятие, изискващо изключително висока степен на професионализъм и специализация.

Своя принос в тази отрицателна селекция продължава да дава президентът Росен Плевнелиев, без чийто указ нито един посланик не може да замине за местоназначението си. В края на мандата си държавният глава се захвана с пълното одобрение на правителството

ДА УРЕЖДА ХОРА ОТ УПРАВЛЕНСКИЯ СИ ЕКИП

на постове в чужбина. В началото на август досегашният началник на кабинета му Деяна Костадинова стана постоянен представител на България към Службата на ООН и други

международни организации в Женева. Кариерата ѝ досега е стремителна и изцяло политическа – съветник, а след това и зам.-министър в първия кабинет „Борисов“, секретар по социалните политики на „Дондуков“ 2, вице-премиер и социален министър в служебното правителство на Марин Райков.

Другият късметлия е Мартин Иванов – секретарят на държавния глава по култура и образование и бивш културен министър в служебното правителство на Георги Близнашки. Той оглавява посолството във Финландия. Иванов вършеше добра работа като бивш шеф на Държавна агенция „Архиви“, сега му предстои да се захване със спецификите на българо-финландските отношения.

За Словакия се готви да замине съветникът на Плевнелиев по европейските въпроси Йорданка Чобанова, която също влезе в кабинета „Близнашки“ като зам.-министър в регионалното министерство.

Подписът на Плевнелиев стои и под други укази, с които ред други личности, открояващи се с липсата на опит в дипломацията, се сдобиха с топло място зад граница при настоящото управление. Сред тях е бившият евродепутат от ДПС Метин Казак, брат на депутата в родния парламент Четин Казак. В края на 2015 г. той беше определен за посланик в Оман, като паралелно с това представлява България и в Катар – страна, която по ред знайни и незнайни причини от доста години омайва родния политически елит.

През май миналата година бившият зам.-министър на енергетиката и екшеф на Съвета на директорите на Българския енергиен холдинг Мая Христова съвмести посланичеството си в Азербайджан с това в Туркменистан. В нейния случай обаче има специфични обстоятелства – на тези държави разчитаме за

ПРОСЛОВУТАТА „ДИВЕРСИФИКАЦИЯ“ НА ЕНЕРГИЙНИТЕ ИЗТОЧНИЦИ

и маршрути и вероятно трябва човек от върховете на родната енергетика за връзка. Не така стоят нещата с куп други хора, които през 2015 г. се уредиха като генерални консули. Изпъква бившият депутат Димитър Абаджиев, прескочил през СДС, ДСБ и РЗС, който при ГЕРБ първо стана представител на България в консорциума за газопровода „Набуко“, а сетне генерален консул в Шанхай. Друг бивш син политик, ориентиран се към партията на Бойко Борисов – Едвин Сугарев, замина като консул в Ниш (при премиерстването на Иван Костов беше посланик в Монголия и Индия). Активистът на ДБГ Димитър Тучков отиде в Одеса. Владимир Писанчев, преждевременно разкаран от председателския пост в ДАНС миналата година, стана генерален консул в Солун. Апропо, Солун изглежда е доста привлекателна дестинация за хората от службите – през 2009 г. там като консул замина първият шеф на ДАНС Петко Сертов, но от ГЕРБ го върнаха обратно след има-няма три месеца.

Любопитни имена и странни казуси могат да се редят до безкрай, ако се върнем по-назад във времето при предишните управления. Същественният въпрос обаче е какво позволява в посолства и консулства да началстват външни на дипломатическата служба хора.

ОТГОВОРЪТ Е ЗАКОДИРАН ДИРЕКТНО В ЗАКОНА

Разпоредбите му позволяват до 20 на сто от ръководителите на задгранични представителства да бъдат лица извън състава на службата. Замисълът е да се позволи заемането на подобен пост от човек, който поради някаква практическа причина по-добре би паснал в съответната чужда столица, отколкото един карьерен дипломат. От непрофесионалиста се изисква да е „изявена личност, която се ползва с безспорно добро име и авторитет в Република България“ и да владее поне два чужди езика. А от управляващите – да правят подобни назначения „по изключение“.

Противоречието веднага се набива на очи – как така хем „по изключение“, хем цели 20

процента от ръководния състав в чужбина? И защо точно 20, а не 15, 5 или 1 процент? Е, на тези въпроси никой не може да даде смислен отговор. Виж, ако си мислите, че причината за раздутото число в закона е да се даде възможност за уреждане на наши хора, вероятно сте прави.

Така или иначе, дори този висок таван никога не се съблюдава и постоянно се надскача, независимо кой е на власт. Преди няколко месеца Даниел Митов съобщи в парламента, че от общо 97 шефове на задгранични представителства 23-ма са „външни назначения“ (близо 24%). Седем от тях получили постове си по време на неговия мандат. „Въпросното ограничение, първо, е трудно математически да бъде спазено, и второ, винаги е било надвишавано, в различни години е било много по-високо“, оправда тогава Митов неспазването на максимума.

Но защо непременно трябва да ударим (и пробием) тавана – няма кой да отговори. Защо въобще трябва максимумът да е толкова висок – също. Предшественикът на Митов Кристиан Вигенин (който също го беше надхвърлил) беше изготвил промени в Закона за дипломатическата служба, с които квотата за външни назначения се намаляваше от 20 на 10 на сто. Но се реши да ги внесе едва към края на юли 2014 г., когато вече от месеци беше ясно, че се отива към предсрочни избори и

НА НИКОГО В ПАРЛАМЕНТА НЕ МУ БЕШЕ ДО ТОЗИ ЗАКОН

В средата на август тази година същото предложение направи независимият депутат Георги Кадиев. Ще видим дали някой въобще ще му обърне внимание.

А иначе причината, поради която максимумът не се съблюдава, е проста – няма нито контролен, нито санкционен механизъм в закона, който да се задейства, ако „таванът“ бъде надскачен. Простичко казано, всичко е оставено на съвестта на министъра на външните работи. Трудно може да се разчита за външен надзор от страна на разните сдружения на бивши служители на МВНР, които познават „кухнята“ на дипломацията и разполагат с информация, защото те също са оплетени в

различни лобита. Медии от време на време вдигат шум, когато попаднат на нечие особено фрапантно назначение – хора от кръговете на властта, или странни фигури като комика Димитър Туджаров-Шкумба, предложен неуспешно за консул в Чикаго през 2010 г., или сина на рокмузиканта Кирил Маричков, който беше тикан за посланик във Ватикана през 2012 г., но не получи одобрение от Светия престол.

И само толкова. Заседанията на парламентарната комисия по външна политика, която изслушва кандидат-посланиците, са

закрити и няма как външните наблюдатели да добият впечатления от първа ръка за тях. Именно тази комбинация от институционална непрозрачност, политическа наглост, медийна некомпетентност и обществено безразличие към дипломатическата служба позволяват на властимащите всякакви своеволия. А после се чудим защо все има недоволство от работата на нашите представителства в чужбина и от дипломацията ни като цяло.

В. „Сеза“

Поклон пред паметта на цар Борис III – Обединител

72 години от кончината му

На 28 август 2016 г., във връзка със 72-годишнината от кончината на Н. В. цар Борис III Обединител, признателни български граждани се стекоха масово в Рилската света обител (Рилския манастир), за да се поклонят и положат цветя пред „знайния“ гроб на починалия цар.

Сред тях бяха Н. В. цар Симеон II, Н. В. царица Маргарита, членове на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, и ПП „Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.“

Н. В. цар Симеон II на тържествената литургия, отслужена в Рилския манастир

Пред църквата в Рилския манастир, след поднасяне на венците. Отляво надясно: Радослав Стойчев – председател на БНФ – клон Чикаго, дипл. инж. Александър Дърводелски – председател на БНФ, Инк., Г. Спасов – представител на БНФ за България, и Петър Нешков – и.д. председател на ПП „Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.“

„Знайният“ гроб на Н. В. цар Борис III в Рилския манастир с венци от БНФ, Инк., ПП „Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.“ и лично от г-н Огнян Тасов – радетел за монархия в България

Последните трима вдясно: Петър Нешков, дипл. инж. Ал. Дърводелски и Огнян Тасов. Поклон пред светлата памет на Н. В. цар Борис III

Н. В. цар Симеон II и Н. В. царица Маргарита

Техни величества цар Симеон II и царица Маргарита по време на литургията

Дипл. инж. Ал. Дърводелски в прегръдката на Н. В. цар Симеон II, до тях г-н Петър Нешков

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,

Наглостта и цинизмът на българския необолшеvizъм нямат край. Общинските ръководства на Българската социалистическа партия (БСП) и Българския антифашистки съюз (БАС) в Шумен са решили да реставрират паметника на Васил Коларов. БАС (наследник на активните борци срещу фашизма и капитализма) е един анахронизъм в българския политически живот след 9 септември 1944 г., един абсурд! Първо, защото в България не е имало фашистки режим като социално-политическа и икономическа система за управление, като изключим преврата на Кимон Георгиев 1934 г. с някои елементи на фашизъм, по-късно той става един от основателите на ОФ (параван на БКП) и съмишленник на българските комунисти (болшевици). И второ, защо остана само борбата срещу фашизма? Къде остана тази срещу капитализма? Нали според болшевишката историография капитализмът роди фашизма?! Кой фашизъм – хитлеровия националсоциализъм или класическия италиански фашизъм на Мусолини-Джентила? Нещо повече, България не беше окупирана нито от нацистка Германия, нито от фашистка Италия.

Областният съвет на Съюза на репресираниите от комунизма „Памет“ незабавно реагира, като изпрати писмо до кмета на Шумен (прилагаме го).

Надяваме се, че това болшевишко искане няма да мине!

С най-сърдечни поздравии:

Ц. Цанински, председател на Областния съвет на Съюза
и зам.-председател на ЦС – София

Областен съвет на Съюза на репресираниите „Памет“ – гр. Шумен

До г-н Любомир Христов, кмет на община Шумен

Уважаеми г-н Христов,

Обезпокоени сме от достигналите до нас информации от различни източници, че общинските ръководства на БСП и БАС се готвят да реставрират паметника на Васил Коларов. Това е кощунство спрямо паметта на хилядите невинни жертви на комунистическия тоталитарен режим.

Вярно е, че Васил Коларов е един образован шуменец. Но също така е вярно, че той, заедно с Г. Димитров, бяха най-активните проводници на човеконенавистната политика на сталинизма в България. Васил Коларов бе един от инициаторите на „антифашисткото“ въстание 1923 г. (както ти „антифашистко“, когато хитлеровият фашизъм, по-точно нацизъм – националсоциализмът се появи в началото на 30-те години на миналия век на европейската политическа сцена). Изглежда БСП забрави, че не кой да е, а основателят на БСДП Димитър Благоев, като последователен и истински социалист, е бил твърдо против провеждането на това въстание, тъй като не са узрели обективните условия за това (износ на революция). Именно това въстание постави началото на разединението на българския народ. Голямата част от участниците бяха земеделци, привърженици на Александър Стамболийски и Никола Петков. Да не забравяме, че Васил Коларов като юрист също участва при вземането на решението (заедно с Г. Димитров) за обесването на Никола Петков (23 септември 1947 г.), а също така и за обесването на Трайчо Костов (17 декември 1949 г.).

Освен това да не забравяме, че има приет от 38-то НС Закон за обявяването на комунистическия режим за престъпен (приет и с гласовете на БСП). В чл. 2, ал. 2, т. 4

на този закон е казано: „При преследването срещу гражданите комунистическият режим използва всички възможности на властта, като:

а) екзекуции, нечовешки затворнически режим, мъчения и подлагане на жестоки насилия.“

А 40-то НС (с председател Г. Пирински) приема Пражката декларация, където в т. 2 е казано: „Признание, че много от престъпленията, извършени от комунизма, са престъпления срещу човечеството“.

Васил Коларов е виден активен представител на този престъпен режим, особено в най-тежкия период – сталинисткия.

Убедени сме, че Вие като представител на ГЕРБ – една дясноцентристка партия, няма да се съгласите с това искане на българския необолшевиизъм (съветски тип комунизъм) днес. В противен случай това ще взриви честната и обективна шуменска демократична общност отляво и отдясно. А това не е в интерес на започналия процес на социално-икономически и културен стабилитет в Шумен.

Ако се наложи, ще си търсим законните права чрез съда.

Председател на Областния съвет на Съюза на репресираните – Шумен,
и зам.-председател на ЦС – София: **Ц. Цанински**

Уважаеми г-н Спасов,

Към Вас се обръща М. А. с молба да бъде абониран за сп. „Борба“ мой близък приятел, който има голямо желание за получаването му и чийто адрес е, както следва: ...

Като благодаря, с пожелания за здраве и успехи, оставам с уважение:

М. А.

Уважаема редакция на сп. „Борба“,

Книгата „Заритите кладенци край Цаланица проговарят“ се продава в книжарница „Българска книжнина“ в София. В Пловдив – в подлеза на жп гарата.

Подготвям второ допълнено издание, тъй като първото се изчерпва.

Следващата ми книга е „По следите на червения терор“, която също е сборник с разкази на живи свидетели от разни краища на България.

Желая Ви здраве и успехи.

Н. Любенова

Уважаеми г-н Спасов,

Получих от последния брой на сп. „Борба“ обещаните пет броя, за което много Ви благодаря. С тях Вие зарадвахте освен мен, още четирима антикомунисти. Много интереси и актуални статии има в този брой, който четем и съдържанието им разпространяваме всред наши съмишленици.

Дерзайте и все така вършете Вашата благородна работа за нашата скъпа родина България.

С уважение: **Христо Чок.**

Б. Р. Уважаеми читатели на сп. „Борба“. Приемете извиненията ни във връзка с невъзможността ни да дадем гласност на всички изпратени от Вас до редакцията писма. Те имат своя дълбок смисъл, което ние високо ценим.

Редакция на „Борба“

Суровото възпитание на Фердинанд му внушава, че е предопределен за владетел. Затова носи името на княз Борис I, затова променят вероизповеданието му от католическо в православно. Тъжният пример на принудения да се откаже от престола баща и желанието да укрепи династията карат царя да се придържа към скромно поведение, родствено с народните тежнения. Той често се здрависва с хора от тълпата, ходи без охрана, сваля шапка на по-възрастни или кара локомотив. Борис III прави това не само поради естествената загриженост на всеки монарх относно мястото, което ще заеме в историята. Той добре помни съвета на един свой приближен: „помнете, че когато идват бурите, светкавиците удрят най-високите върхове“. А неговото царуване не е лишено от бури и светкавици. Във вихър им царят следва примера на своя баща, тясно обвързва генералите с двореца и се домогва към желаното от всички короновани владетели единство между династия и армия. Именно войската помага на Борис III в трудните дни на 1923 г. и след преврата на 19 май 1934 г., когато той постепенно започва да налага еднолично управление. Често упрекват монарха в политическа несговорчивост, в липса на борбеност, пристрастие към ясновидци и прекомерна, наследена от бащата хитрост. Но никой, дори и ожесточените му противници, не отричат ума, интелигентността, политическата сръчност и владетелския усет на Борис III.

Всичко това помага на царя да надделява над превратностите на времето и по-малко да се влияе от променливите политически ветрове. През първата половина на 30-те години монархът започва да налага еднолично управление и точно тогава владетелските му способности се проявяват най-ярко. Спори се гали в това управление не вземат опасен връх фашистките идеи, или пък се открояват усилията да бъдат пресечени междупартийните борби, безредието и политическата несигурност в държавата. Дали Борис III е цар диктатор, или цар родолюбец? Той притежава изкусна владе-

телска десница, осигурила му – за разлика от бащата – симпатиите на най-различни обществени среди. Противниците от левия полюс на обществения живот обаче му вменяват историческа вина за политическите преследвания през междувоенния период, за жертвите в хора на въоръжената антифашистка съпротива от лятото на 1941 до ранната есен на 1944 г. Привържениците веднага отвръщат, че царят е допринесъл най-много за спасяването на евреите в пределите на отечеството от нацистките концлагери.

Външната политика на цар Борис III е също образец на предпазливост и търпеливо изчакване. Той възприема и поддържа избрания от българската дипломация разумен и мирен път към преразглеждане на несправедливия Ньойски договор. Не могат да бъдат подценявани и неговите заслуги за връщането на Южна Добруджа от Румъния на България през есента на 1940 г. Направената стъпка към национално обединение му носи славата на цар освободител и цар обединител. Монархът проявява дипломатическия си талант и като посредник между великите сили в навечерието на Втората световна война. Исторически неоправдан се оказва обаче поетият от царя и българските политици риск – военнополитическото обвързване с нацистка Германия през пролетта на 1941 г. Упрекът за политическа вина губи част от своята острота пред безизходицата на България в този съдбовен час – на Дунава са германските дивизии, а Великобритания не може да окаже военна помощ. Бремето сякаш става малко по-леко с отказа на България да воюва срещу Съветския съюз и възвръщането на отечествени земи от Югославия и Гърция. Малцина са обаче българите, които знаят, че окончателната съдба на тези територии е трябвало да се реши след края на войната, който цар Борис III не доживява. Наследил и носил „корона от тръни“, той умира на 28 август 1943 година.

Илюстрации и текст на кориците от „Владетели на България“